

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דע את שמחתך 003 עולם שנה נפש

דע את שמחתך 003 עולם שנה נפש

שמחה מיסוד האש, עצבות מיסוד העפר

נעסוק קצת בענינו של יום, בסוגיא של השמחה

פנים של השמחה, כמובן שיש בהם פנים רבות. אבל ראשית, נעסוק בשרשי הסוגיא ממש

ככל דבר והפוכו שקיים בבריאה, השמחה יש לה כח שהוא היפוך שלה. ההיפוך של כח השמחה נקרא עצבות. כשאנחנו מעמידים את זה בשורש של ד' יסודות, אז העצבות שורשו ביסוד עפר, והשמחה שורשה ביסוד האש, כהלשון "דברים שמחים ומאירים". הרי שיסוד העפר הוא שורש לעצבות, ושורש השמחה הוא מיסוד האש

משנכנס אב ממעטים בשמחה" (תענית כט.), כלומר, מתגלה גילוי של יסוד העפר, ענין חורבן הבית. "משנכנס אדר מרבים בשמחה" (שם), כלומר, מתגלה שורש של יסוד האש. "ליהודים היתה אורה ושמחה" (אסתר ח:טז) - "אורה" כלומר, דברים מאירים. היסוד המאיר, זה יסוד האש. כאשר היתה אורה, מאירים ושמחים - על כן, ליהודים היתה אורה, ושמחה

'אדר ואב - החודשים המתחילים באות א

ננסה להתבונן בשרשי חלקי השמחה. לפי"ז נבין גם יותר ברור שהן חודש אדר הן חודש אב, מצד שמות החודשים שעלו מבבל, כמו שאומרים רבותינו. החודשים של אב ואדר, שניהם מתחילים באות א'. אבל על הא' של חודש אב נאמר בו "ממעטים בשמחה", שורש לעצבות, ואילו על הא' של חודש אדר נאמר בו, "מרבים בשמחה". כלומר, אותה א' יכולה להשתמש לשתי פנים. יכולה להשמש לפנים של שמחה, ויכולה להשמש לפנים של ממעטים בשמחה, שזה שורש לעצבות

שמחה בבחינות של עולם שנה ובנפש

כל דבר בבריאה, כמו שידוע מאד, מורכב משלש חלקים. לשון חז"ל כידוע, "עולם, שנה, נפש" (ספר יצירה פ"ג מ"א) "עולם", זה בחינת מקום. "שנה", זה בחינת הזמן. ו"נפש", זה נפש האדם, הגברא

כשעוסקים בסוגיא שנקראת כח השמחה, מה שמניע אותנו, יש לזה פנים רבות

דוגמא של מניע אחת לשמחה היא, "שמחו צדיקים בה" (תהילים צז). דוגמא נוספת היא, שמחת התורה. דוגמא נוספת - אדם גדול יש לו שמחה במצוות. עוד דוגמאות שהם מניעים לשמחה - שמחת המועדים, שמחת פורים, ועוד ועוד שמחות שמנו חז"ל הקדושים

שמחה בבחינת מקום - עולם של לפני החטא

הרי שיש שלש שרשי תפיסות של שמחות, יש שמחה במדריגת מקום, יש שמחה במדריגת זמן, ויש שמחה במדריגת נפש

שמחה במדרגת מקום, איפה היא מתגלה?

בכללות נאמר בכל הגדרת המועד, "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם" (במדבר כג:מ), כלומר מקום השמחה זה מקום הבית המקדש. זה ברור.

הרי כל העצבות חלה מהיכן? מיסוד העפר, כמו שנתבאר. זה החיבור ליסוד העפר נובע מנקודה חטא. בירושלים ששם נאמר "לבנון - מלבין עוונותיהם של ישראל, מעולם לא לן אדם ובידו חטא" (ספרי דברים ד:א), אם לא לן אדם ובידו חטא, אז אין שם סיבת החזרה לשורש העצבות, ואם אין שם סיבת החזרה לשורש העצבות אז יש בו שמחה. לכן המקום בעצם משמח. מקום שמשמח, זה מקום שלא הושפל ליסוד העפר.

יש בזה נקודה עמוקה. העצבות היא חידוש עצום - והשמחה הוא המצב הפשוט

כאשר אדם הראשון חטא, נאמר בו "עפר אתה ואל עפר תשוב" (בראשית ג:יט), ונאמר "הרבה ארבה עצבונך והריונוך, בעצב תלדי בנים" (שם ג:ז), כלומר, התגלה מהלך שהאדם נופל מג' יסודות אש רוח מים, ונופל ליסוד העפר. אבל המצב הטבעי הפשוט שלו הוא יסוד האש, ומצד כך יש לו שמחה. יסוד העפר הוא המצב המחודש. נמצא שהמצב הפשוט של הנפש של האדם היא שמחה, והמצב המחודש שלה היא עצבות

בית המקדש מחזיר את האדם להיכן? להמקום שממנו הושתת העולם. כלומר, לא לקלקול של יסוד העפר, של "עפר אתה ואל עפר תשוב" (בראשית ג:יט), אלא למקום שממנו הושתת העולם, ואז הוא מחזיר אותו למצב הפשוט של השמחה. אז כשאנחנו מדברים במערכת של שמחה שנקראת שמחה במקום, של "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם", השמחה במקום מה ענינה? שהמקום לא מתגלה בה הפגם של העפר, של "עפר אתה ואל עפר תשוב", אלא מתגלה מקום כפי שהוא מתקיים בראשיתו. זה עומק התפיסה שנקראת שמחת מקום

המקום, כפי שהוא נברא בראשיתו, הוא לא היה מקולל. המקום כפי שהוא התקלל - "בזיעת אפיק תאכל לחם" (בראשית ג:יט) "ארורה אדמה" (שם ג:יז) - היא מה שהתקללה, ואז הכל מתקלל. כשהמקום התקלל, אז נאבד התפיסה של שמחה, וחל בה העצבות. מצד כך, העצבות חלה בעצם ההיות של המקום. כשאמר "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם", השמחה לפני ה' יתברך שמו זוהי שמחה בעצם המקום, כלומר במקום שלא חל בו קלקול

בלשון ברורה, שמחה מצד מדרגת מקום היא לא **למה** לשמוח. נבאר

מה המצב הפשוט של האדם? שהוא עצוב, והוא צריך לעבוד לשמוח, או שהמצב הפשוט הוא שמחה וצריך סיבה שתביא אותו לעצבות? לפני החטא, המצב הפשוט שלו היא שמחה. אחרי החטא מה המצב הפשוט שלו? עצבות. וזה שינוי תהומי ועצום בכל תפיסת הנפש

כשבן אדם מחפש איך וכיצד לשמוח, ובמה לשמוח, יש כאן שתי דרכים. יש דרך להשאר באותו תפיסה של יסוד העפר, ששורשה עצלות, ואז לחפש סיבות במה לשמוח. ואז במה הוא שמח? יכול לשמוח בנקודות טובות שנמצא בעצמו, או יכול לשמוח בעצם היותו הוא יהודי, ועוד ועוד דוגמאות שמנו רבותינו איך מגיעים לשמחה. אבל כל החלקים האלה, על גבי מה הם בנויים בפשטות? על עצם התפיסה הפשוטה שהיא עצב. אז האדם מחפש נקודות **במה** לשמוח - כלומר, הוא צריך סיבות למה לשמוח

אבל ממעמקי התפיסה, מצד האבחנה שנקראת שמחת מקום, שמחת מקום מגלה תפיסה בעצם, שזולת כל מפריע, אני בעצם שמח. למה אני שמח? **כי כך נבראתי**. למה בן אדם הוא בן אדם, למה בעל חי הוא בעל חי? כי זה בריאות

היום, אחרי החטא, אם רואים בן אדם שמח, אז מה אנו שואלים אותו - "למה אתה שמח? מה קרה?" אבל מצד מצב הפשוט מיצירתו, הוא שמח. זה מצב הפשוט של היצירה של הנפש

אלה הם שני מהלכים בעומק איך האדם חוזר לנקודת השמחה: או שהוא נשאר בתפיסת עפר והוא מחפש נקודות, (ובלשון עמוקה זה נקרא סיבה למה לשמוח), או שהוא חוזר למקום שממנו הוא נברא, ושם אין צורך של סיבה למה לשמוח. שם, **עצם ההיות שלי שמח**. זה נקרא תיקון מקום של מדרגת השמחה

בבית המקדש, הסיבה שהיו שמחים שם, כפשוטו, היה מחמת ששם יש כפרת עוונות. סיבה עמוקה יותר, כי שם גילוי שכינה. סיבה שלישית, כי שם יש גילוי תורה. כל אלה הם הגדרה של סיבות למה אחרי החטא צריך לשמוח. אבל ההגדרה העמוקה מדוע בבית המקדש שמחים הוא משום ששמה מתגלה ראשית היצירה, מקום שממנה הושתת העולם, שמה שמחים תשמחים

ולא צריכים סיבה למה. זה הגדרת השמחה בשורש

זוהי א"כ ההגדרה של שמחה בבחינת מקום, כהגדרה כללית מאד. נמשיך הלאה

פורים - שמחה בבחינת זמן

יש לנו הגדרה של שמחה בבחינת זמן, ויש לנו הגדרה של שמחה בבחינת נפש

בכללות ממש, יש הגדרה של כל המועדים. נאמר "ושמחת בחגך" (דברים טז:יד) בסוכות, וילפינן לשאר המועדים שיש דין שמחת החג. יש עוד דין, שזה דין שנאמר בימי פורים, של "ימי משתה ושמחה" (אסתר ט:כב), ושם גם נאמר לשון של שמחה. מה ההבדל בין שמחת מועדים לבין שמחת פורים?

במועדים נאמר "ושמחת בחגך" - האם זה דין על הגברא, או דין של הזמן? "ושמחת בחגך" - על מי נאמר "ושמחת"? על הגברא. במה ישמח? בחג. אבל השמחה על מי נאמרה? על הגברא

בפורים נאמר "ימי משתה ושמחה" (פורים ט:כב). האם זה לשון של שמחה על הגברא או על הזמן? "ימי משתה ושמחה", הרי שהלשון של שמחה נאמר להדיא על הזמן ולא נאמר על הגברא. ודאי שכאשר הגברא נמצא במדרגת זמן, הוא שמח

א"כ ישנו חילוק יסודי בין השמחה שאנחנו מוצאים במועדים לבין השמחה שאנחנו מוצאים בימי הפורים

שמחה שאנחנו מוצאים בימי המועדים, נאמר בהן "ושמחת בחגך" וזה נאמר על הגברא. ושם גם נאמר דין "ושמחת אתה", יש דין שצריך לשמח רעייתו, אין שמחה אלא בבשר ויין (פסחים קט.). והאשה במה שמחה, בבגדי צבעונים, ועל מי מוטל לשמח? על האיש מוטל לשמח את אשתו. מדוע בעומק על האיש לשמח את אשתו? כי זה דין שמחה **על הגברא**. כמו שאין אני מצווה לשמח את עצמי, אני מצווה לשמח את אחרים - עד הדין שמחויב לשמח אפי' עניים, וכמו שאומר הרמב"ם, ש"מי ששמח לבדו ואינו משמח עניים, הרי זו שמחת כריסו". צריך גם לשמח את אחרים, כי הגדרת הדין מהי, השמחה של מי? של הגברא

לעומת זאת, בפורים נאמר "ימי משתה ושמחה", מה נאמר בהן? שהזמן עצמו משמח

מה כוונת הדבר שהזמן עצמו משמח? שמחה בגברא אנחנו יכולים להבין, יש לאדם שמחה, לכן הוא שמח. אבל מהי שמחה שחלה בזמן עצמו? איפה חל מציאות של שמחה שחל בזמן עצמו? ננסה להבין מהי שמחה שחלה בזמן, ולפי"ז בעומק גם נבין מהו שמחה בנפש

שמחה בבחינת זמן - החזרה מתפיסת שנה לתפיסת יום

ראשית, מהי מהותה של שמחה שחלה במערכת שנקראת זמן

כשהקב"ה כביכול ברא את עולמו, אז הוא ברא זמן. מה הזמן שהקב"ה ברא בשורש? ששה ימים ושבת קודש. זה מערכת הזמן שמאיתה בריאת העולם

כשאדם הראשון חטא, אז המערכת של הזמן יצא ממערכת של ששת ימים לשית אלפין שנין. כלומר, היה פגם במקום - "ארור האדמה". היה פגם בזמן - מששה ימים נעשה שית אלפין שנין. היה פגם גם בנפש - "ביום אכלך ממנו מות תמות" (בראשית ב:יז). היה פגם במקום, פגם בזמן, פגם בנפש

כל מערכת הזמן שאנחנו מכירים הוא בעצם זמן שהוא של תולדת חטא. מערכת הזמן שהיא נבראה מראשית הבריאה, כמו שאמר רבותינו הספורנו והגר"א - מה ההבריאה הראשונה שהוא ברא? המערכת שנקראת זמן. "בראשית ברא אלוקים" - מהו ברא דבר בראשון? זמן. אבל איזה זמן הוא ברא? ששה ימים ושבת קודש. הזמן שאותו אנחנו מכירים הוא זמן שכולו בא מתולדת חטא. כל הששת אלפים שנה הוא תולדה של חטא. "יומו של הקב"ה אלף שנה" (בראשית רבה יט:ח) - וה"אלף", הא' הזה, התקלקל

לפי"ז נבין מדוע "משנכנס אב ממעטין בשמחה". הא', שממנו בא ה'ב', התקלקל, ואז מערכת של הזמן התקלקלה

משנכנס אדר מרבים בשמחה" זה דין בזמן, וכן "משנכנס אב ממעטין בשמחה" זה דין בזמן. זה לא דין בגברא, רק זה דין בזמן. מדוע הוא דין בזמן? על "משנכנס אדר מרבים בשמחה" נאמר "ימי משתה ושמחה", לשון "ימי", כלומר ימים. לא נאמר

משנכנס ניסן מרבים בשמחה, על אף שבניסן יש מועד, ולא נאמר משנכנס תשרי מרבים בשמחה, על אף שיש שמה שמחה. למה? כי זה דין בגברא. כשהגיע מועד יש דין שמחה על גברא, זה לא שמחה מדין בזמן. אם היה דין בזמן, היה חל השמחה בראש החודש. הדין של שמחה במועד לא חל בזמן, אלא הוא חל בגברא, ואם הוא חל בגברא, השמחה חלה רק בהמועד עצמה, ולא קודם לכן. "ושמחת בחגיך" - בחגיך כלומר, כשמגיע החג אז תשמח. שמחת מועד הוא דין בגברא, ולפיכך אין הוא אמינא שזה יכול להתחיל קודם לכן.

אבל המערכת הזמן של שמחה, או להיפוך, המערכת של הזמן של עצבות שחלה באב, היא מערכת שחלה בתפיסה שנקראת זמן. כשהיא חלה בתפיסה שנקראת זמן, אז ברור שיכולה גם להתחיל מתחילתה של ראש חודש. כי כיון שהחודש אשר נהפך מיגון לשמחה, הכל חל במערכת שנקראת זמן של שמחה. אין הכי נמי שחודש תשרי וחודש ניסן יש להם הגדרות מצד המועד, אבל השמחה שבמועד היא בגברא, היא לא בזמן, אז היא לא יכולה להתחיל בתחילת החודש, כי זה לא דין בזמן, זה דין בגברא.

במערכת שנקראת מועדים, בשלש מועדים שנאמר בהן "ושמחת בחגיך", שם נאמר דין בגברא. דין בגברא לא יכולה להתחיל מתחילת החודש. כשנאמר מערכת של אב ומערכת של אדר, של "ושמחת", ונאמר "ימי משתה ומשמחה", ולהיפוך שנאמר באב "ממעטין בשמחה", שם המערכת חלה בתוך התפיסה שנקראת זמן. כל כ"ט בחודש, מהיכן מתחיל? מא'. הוא כ"ט בחודש זה, אז הזמן שבו מתי התחיל? בתחילתה של חודש. מצד כך, אנחנו מוצאים הן באדר הן באב שתחילת המהלך של השמחה בתוך מערכת של תחילת החודש. למה? כי ההגדרה היא במערכת של זמן.

הגדרת הדבר שהעמדנו, שיש מערכת של שמחה ועצבות שחלה בתוך תפיסה שנקראת זמן. ביאור הדברים הוא כמו שהתחלנו לבאר, שהזמן בשרשה הוא התפיסה שנקראת "יום אחד". כל יום, הפך לאלף שנה.

זה ברור עכשיו א"כ, כשאנחנו מדברים במערכת שנקראת שמחה בזמן עצמו, אז העצבות בזמן עצמו מהו מגלה? את התפיסה שה"יום אחד" הפך לאלף. זה שורש העצבות. השמחה בזמן מהו מגלה? שהאלף שנה הפכו ליום אחד. זה נקרא שמחה בזמן. שורש הזמן המקולקל, הוא סיבת העצבות שבזמן.

אז לפי"ז ברור מה מתגלה לנו בימי באדר. בימי אדר שנאמר דין של "ימי משתה ומשמחה" בזמן, מתגלה לנו מהלך של זמן שהוא בעצם חל באותו תפיסה של קודם החטא, שזה יום אחד, שאלף שנה הפכו להיות יום אחד, וזה לא הופך להיות אלף שנה. כשנאמר לנו דין של שמחה בזמן, הוברר לחלוטין אם כן שמהותה במהות עצם היום עצמו. כלומר, הזמן עצמו נתקן.

שמחה בנפש - חזרה לנקודת האמצע

נחזור מעט למערכת הזמן, אבל נמשיך בינתיים למערכת הנפש.

כשמתגלה מערכת של נפש שנאמר בה "ושמחת בחגיך", כאן בעצם מתגלה מהלך שהשמחה חלה לא במקום כפשוטו, והיא "לא חלה בזמן כפשוטו, אלא היא חל רק בתפיסה זו שנקראת "נפש".

מה התפיסה הזו שנקראת נפש? איפה האדם שמח בקומת נפש? בלב - "ישמח לב מבקשי ה'". שם האדם שמח. ולהיפוך נאמר בעצבות, "ויתעצב אל לבו" (בראשית ו:ו), וכן על זה דרך. בכללות, השמחה היא בלב, והעצבות היא בלב.

בראשית היצירה, בכללות נאמר, שהעץ החיים היה באמצע הגן. הגדרת הדבר הוא, שמחה של הלב מחזירה את האדם לנקודת האמצע. זה הגדרת של השמחה של לב. הלב מחזיר את האדם לנקודת אמצע. תמיד "לב" הגדרתו הוא נקודת אמצע של דבר. זה הגדרת של שמחה שחלה במציאות של לב.

לכן בכללות הגדרת הדבר, שמחת פסח ושמחת סוכות היא חלה מצד ט"ו בחודש. שבועות שיש בה דין של שמחה, כדברי הרמב"ן הוא לא מועד לעצמו, אלא הוא המשך של פסח, הוא היום החמישים של פסח, אז הוא המועד של שביעי של פסח. שביעי של פסח בעומק הוא שביעי של השביעי, וזהו חג שבועות. כמו שיש שמיני עצרת בסוכות, לאחר ארבעים ותשע יום, שבע פעמים שבע, מגיע ה"שמיני" שזה שבועות. איפה השרשת השמחה בשבועות א"כ? שורשה בפסח. אז המועדים שנאמר בהן "ושמחת בחגיך", מה הגדרת הדבר? שמגיעים לנקודת האמצע, שהיא המערכת שנקראת לב בקומת נפש האדם.

א"כ במועדים שנאמר בהן דין של שמחה, איפה מקום השמחה בקומת הנפש? בלב. מדוע? כי זה בא במערכת של נקודת אמצע. זוהי המערכת שנקראת לב. נפש, הגדרת הדבר, זה מקום נקודת השמחה שלו.

כשהובארנו א"כ בכללות, עכשיו ננסה להכנס יותר לפרטות. תמצית הדברים שנתבאר עד השתא, שיש שמחה בבחינת עולם,

שנה, ונפש. הנפש היא שונה מבחינת מקום - שזה בעצם אבחנת בית המקדש. יש לנו שמחה בבחינת זמן, שזו מערכת שנקראת פורים. ויש לנו שמחה בבחינת נפש, שזו מערכת המועדים

אז מערכת של נפש, ברורה לנו איפה היא מתגלה - במערכת של לב. אבל במערכת שנקראת שנה, זמן, שזה שמחה של פורים, איפה שם השמחה? כשמתגלה ימי משתה ושמחה, הרי זה ברור, לא נאמר כאן אותו מערכת שנאמר במועדים, כמו שנתבאר שהשמחה מגיע מצד הנפש. אלא היא מערכת שמתגלה מצד הזמן

מה מתגלה במערכת שנקראת זמן? היא מגלה כמו שדיברנו מקודם, ששורש החטא בזמן היא שה"יום אחד" הפך להיות אלף שנה. סיבת השמחה בימי הפורים היא שהאלף שנה הפך ליום אחד. מצד כך הגדרת הדבר הוא, שאני שמח בעצם נקודת הדבר שהיא אחת

פורים - החזרת האות א' לשורשו

איפה נקודת השמחה, לפי"ז

כל אלף, שורשה בא', שהתפרט. כמו שידוע מאד, יש לנו כ"ב אותיות, א' עד ת', ועוד חמשה אותיות סופיו. "סופן נעוץ בתחילתן". מהאות א', הגענו לאלף שנה. אז מה גילה בעצם שהאלף שנה חוזר לא' הוא חזרה של כל האותיות לאות אחת. אז מה עומק של השמחה שמתגלה בפורים, שהשמחה שמתגלה בפורים היא במערכת שנקראת זמן? היא מגלה בעצם את 'החזרה את כל האותיות כולם לאות הראשונה, הא

זה העומק שנקרא אדר "א' דר" (מאור עינים פ' תרומה, דגל מחנה אפרים ליקוטים, בני יששכר מאמרי חודש אדר). אב נקרא אב, מלשון א' מתפשטת לב', והיא מתפרטת עד איפה, כמשהתחילה להתפשט? עד הא' האחרון, שהוא אלף שנה. מצד כך זה שורש עצבות. זה אב - הא' מתפשט לב', ואם הוא התפשט לב', אז עד איפה סוף התפשטותו? סוף התפשטותו הוא בת', ואחר מכן למנצפ"ך אותיות סופיות, ולאחר מכן א' האחרונה

יומו של הקב"ה אלף שנה" - מהו האבחנה זו? שהא' הראשונה היא גילתה כא' אחרונה. מצד כך, ממעטין בשמחה כבר מא' בחודש. למה ממעטין בשמחה משנכנס אב? כי מתגלה שהא' הופך להיות אלף. אז ממתי צריך להיות עצובים בחודש אב? מהא' שבאב, כבר צריך להיות עצוב. לכן נאמר משנכנס אב, ממעטין בשמחה. מדוע ממעטין בשמחה מתחילת החודש? כי זה שורש נקודת הקלקול, שהראשית הפך להיות אחרית, הא' התגלה כאלף, כמו שאמרנו. לכן זה נקרא אב - הא' 'מתפשט לב

לעומת זאת, מהו אדר? "א' דר" - כלומר, מה שדר למטה בתחתונים, מה דר שם? הא' עצמו, הוא זה שדר! אז נתקן, שהא' האחרונה הפך להיות הא' ראשונה. זה סוד התיקון של ימי הפורים. מצד כך, שורש השמחה שמתגלה בפורים היא אותה אבחנה שאין לנו התפשטות מהזמן, היא חזרת להמציאות של יום אחד

יום הכיפורים - זה יומו של הקב"ה", וגם נאמר "יום הכיפורים כפורים" (תקוני הזוהר נז:) - לעניינינו, מה כוונת הדבר? יום הכיפורים מגלה שיום אחד בשנה יש להקב"ה, לעומת שאר כל השנה כולה, שאינו יומו של הקב"ה. פורים מגלה שיש רק יום אחד, אין שנה. פורים מגלה שכל התפיסה שנקראת שנה היא לא קיימת. הרי עד כמה שהא' מתגלה, אז האלף שנה הופך להיות יום אחד

מתי התחדש התפיסה שנקראת שנה? "עולם שנה נפש" - אם כל יום היה אלף שנים, אז היה תפיסה שנקראת שנה בפועל? אין כזו תפיסה שנקראת שנה, כל התפיסה שנקראת שנה היא חידוש של חטא. עד כמה שהיה מציאות כזו, אין תפיסה שנקראת שנה

בדרך רמז, כל שנה, השורש שלה היא ש' נ', זה הגימטריא של "עפר". התפיסה שנקראת שנה היא נקודה מחודשת. לעומת (זאת, התפיסה שנקראת יום, היא התפיסה הראשונה שהיתה

חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה היום" (מגילה ד.) - מדוע חייב לשנות זה ביום? משום שהוא מחזיר את אותו דבר להאבחנה שנאמר בששת ימי בראשית, "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" - שמה מתגלה כח שהדבר הוא "ערב ובוקר". שמה מתגלה, כשהה"שני" נפל, איך התגלה - הופך להיות "שנה". ושנה, הופך להיות אלף שנה

כמו שנאמר בשורש בריאת העולם היה "יום אחד", מיום אחד נעשה ממנו אלף שנה - איך יצא מיום אחד שנה? כלומר, תפיסה של שנה שהופך להיות אלף שינה, מובן, הא' הפך לאלף, אבל איך נעשה שנה? היה צריך להיות לכאורה מיום אחד

אלף ימים. מאיפה בא אלף שנה? כי היה ערב והיה בוקר, כל בוקר היא בעצם שני לערב. כשנתגלה בקלקול, אז זה נפל באופן כזה, שמה שנעשה בוקר הפך להיות שנה. לא שני שהדבר ימשיך הלאה, ערב ובוקר, ערב הוא ראשון, בוקר הוא שני. אלא הכל הזה הפך להיות מציאות של שנה. אז כאשר נתקן הכל הזה בימי הפורים, מה הגילוי? "חייב אדם לקרות את המגילה בלילה, ולשנותה ביום" - מדוע חייב לשנותה ביום? מהו מגלה? שזה לא שנה של דבר, שמתגלה כשנה, מיום אחד נעשה אלף שנה. אלא מתגלה שהיום עצמו מתגלה בו כח השנה

א"כ ההגדרה בעומק הוא, שתפיסת מהלכי השמחה שמתגלה בחודש אדר היא בא לגלות את עצם היציאה מהתפיסה של אלף שנה, לתפיסה של יום אחד

"ישנן א"כ שני תפיסות שמתגלות: מ"אלף" הופך להיות "א", ומ"שנה" חוזר ועשה "יום"

עומק שמחת פורים - חזרת לתפיסת יום

עומק הגילוי שמתגלה, שיש כאן כח בעומק שנקרא שמחה חדשה. עכשיו נסביר מהו העומק של אותו שמחה

פורים הוא מלשון פורר, לפורר את הדבר, לפורר הדבר לרוח, כמו שאומר המהר"ל, השפת אמת, ועוד. מלשון כך, פורים נקרא פורים. לעניינינו עכשיו, מה התפורר? הא' התפורר לאלף

דברי הגמ' ידועים מאד לכולם, הפיל פור לפני המן, ונפל הפור, ביום שמת בו משה, והוא לא ידע שבו ביום גם נולד וגם מת (מגילה יג:). מה עומק הגנוז בדבר שלא ידע שבו ביום הוא נולד וגם הוא מת? הוא חיפש את היום שבו משה רבינו מת. מה כוונת הדבר? זה אותו תפיסה שהיום הופך להיות שנה. מה כוונת הדבר יום שמת בו משה? הוא רוצה לגלות את המיתה של! התפיסה שנקראת יום - כלומר, המן רוצה להמית את תפיסה זו שנקראת יום

משה רבינו אשה אחת היתה במצרים, וילדה שישים רבוא" (שיר השירים רבה א:סד), כלומר, משה רבינו מגלה שמה שנראה" כריבוא, כאלפים, כריבוי, הוא בעצם רק אחד. זה שורש התיקון כולו

יום שמת בו משה" כלומר, תפס אותו המן דייקא, כי זה יום שהיום מת, לא שמשה מת רק. מה מת שם? ה"יום" עצמו מת! זה נקרא יום שמת בו משה, ז' אדר. מה כוונת הדבר ז' אדר, יש את הא' דר, אבל ז' ימי בראשית הם מתו. למה הם מתו? כי מכל יום הפך להיות אלף שנה. זה מה ז' אדר שמת בו משה רבינו. מה שמת, זה עצם היום, עצם היום מת. זה "הוא לא ידע שבו ביום נולד ובו ביום מת"

אז מה המהלך? שהקב"ה, כדברי חז"ל, "חשב ימי תמימים, ומשלים ימיהם ושנותיהם" - נמצא שאם בו ביום נולד ובו ביום מת, זה לא מיתת היום אלא זה לידת היום. אם זה לידת היום, אז כוחו של משה לחזור ולגלות את היום שהוא אחד, ולא כפי שסבר המן שזה נקרא מיתה של התפיסה של היום עצמה

יום שמת בו משה רבינו, מה שמת, זה היום עצמו. יום שנולד בו משה רבינו, חוזר ומתגלה היום. זה לא כמו יום הולדת את פרעה. יום שנולד בו משה רבינו, זה אותו יום שכל השישים רבוא נולדו באותו יום. מה זה שישים רבוא? זה ששה ימים. אבל כל מה שנברא בששת ימי בראשית, כדברי חז"ל מה שרש"י הביא, בעצם מתי נברא? בכח, כל דבר נברא ביום ראשון. הרי שבעומק משה רבינו לא רק מגלה שכל אלף הוא א', אלא הוא מגלה שכל הששה הם אחד. זה מה שנקרא יום אשר נולד בו משה רבינו. יום שנולד בו משה רבינו, זה יום שמגלה שהאלף א', ושכל הששה שורשם ביום אחד

זה מה שנאמר במגילת אסתר, "ימי הפורים האלה לא יעברון מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" (אסתר ט:כח). מה זה "ימי הפורים האלה"? ודאי, יש שני ימים של פורים, י"ד וט"ו אדר. זה ברור, שאילו היה תיקון שלם בפורים, לא היה שני ימים, אלא כמה ימים היה? יום אחד בלבד. אבל, יש כאן התנוצצות של תיקון, על אף שתיקון איננו שלם, יש לנו את ימי הפורים. אבל מה נאמר "ימי הפורים האלה לא יעברון מתוך היהודים"? כי כל התיקון של ימי פורים מהי גילה? מדריגה שנקראת יום. זה גופא כל נקודת התיקון

מצד כך, מה שנאמר "ימי הפורים אלה לא יעברון מתוך היהודים", הגילוי שמחזיר את התפיסה של שנה, לתפיסה שנקראת "יום" - על זה נאמר "ימי הפורים האלה לא יעברון מתוך היהודים"

ימי פורים לא יתבטל לעתיד לבוא

לפי"ז נבין ברור מה שאומרים רבותינו, כל המועדים עתידין להתבטל, חוץ מפורים (מדרש שוחר טוב ט:ב). לעניינינו, מדוע

כל המועדים כולם, באיזה מערכת הם נמצאים? במערכת הנקרא שנה. "החודש הזה לכם ראש חודשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה" - יש פסח, מתי פסח, בחודש הראשון של השנה, מתי שבועות, בחודש השלישי, מתי סוכות, בחודש השביעי, אבל של מה - של השנה. כשמתגלה שאלף שנה זה יום אחד, זה גילוי דלעתיד לבוא, אז איך יהיה המועדים? הם בטילים ממילא. זה לא משום מי שבא ומבטל אותם. הם נמצאים רק בתוך אותה מערכת, שהמערכת הזו מערכת שנקראת שנה. ג' רגלים הם לפי סדר שנה. עד כמה שהם במערכת שנקראת שנה, בשעה שכל השנה בטילה, אז המועדים בטילים מהר. אבל פורים, שיסודו לא במערכת שנקראת שנה אלא במערכת שנקראת יום, נתקיים גם לעתיד לבוא, כיון שיש "יום" גם יש לעתיד לבוא. ברור שזה ההבדל בין המועדים לפורים.

לכן פורים נאמר בו דין שמחה בזמן, והמועדים נאמר בהם דין שמחה בנפש. כי בזמן, אי אפשר לשמוח במועדים. מדוע? כי עדיין בתוך מערכת של קלקול. מי שנגאל ביציאת מצרים, אלה הם בני ישראל. הזמן, שהיא תפיסה שנקראת שנה, היה לה תחילת תיקון בבחינת "החודש הזה לכם, ראש חודשים, ראשון הוא לכם לכל חדשי השנה", אבל, זה לא תיקון של החזרה משנה ליום. אם זה לא חוזר ממערכת של שנה ליום, אז הגדרת הדבר הוא שאין כאן תיקון שלם במערכת הזמן, אז המועדים על מה הם חלים? על הגברא, ולא חלים בזמן. בודאי ששייכים לזמן, אבל דין השמחה במה הוא? דין השמחה הוא בגברא, במועדים.

א"כ לסיכום, פורים הוא דין ביום, בזמן, והמועדים חל על גברא

ההבדל בין תפיסת יום לתפיסת שנה

מה ההבדל בין התפיסה שנקראת יום, להתפיסה שנקראת שנה?

ראשית, ההבנה הפשוטה וברורה. המהר"ל אומר שהקלול חל בשתי תפיסות - הוא חל שמהא' נהיה אלף, ושהאלף נעשה שנה. זה משהא' נעשה אלף, זה ברור, כל התפרטות היא קלקול, כל אחדות היא תיקון. "ישנו עם מפוזר ומפורד בין העמים" - זה קלקול, אבל אם הוא אחד, זה המצב של תיקון. מה זה "ישנו" בעומק? שהאדם חי בהתפיסה שנקראת שנה. דברי חז"ל כידוע, שטענת המן "ישנו עם פוזר ומפורד" שהם "ישנו" מהמצוות (מגילה יג:), אבל מה שנוגע עכשיו לעניינינו, בעומק אבל היינו הך, ש"ישנו עם מפוזר ומפורד בין העמים" היא המערכת שנקראת שנה

מצד כך, כל תפיסה שנקראת שנה היא מאותו שורש שנקרא שינה. אם אין שינה, אז אין שנה, ואם יש שינה, אז יש שנה. מה עומק הדבר? "ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם, ויקח אחת מצלעותיו", מאז יכול להתחדש מהלך בפועל שנקרא שנה. אחרת, לא יכול להיות מהלך שנקרא שנה בבריאה. ולאחר מכן, "ויביאה אל האדם" - והיא כל תולדת החטא, כל מה שהיה. אז היה חל מאותו מקום שהוא עדיין ישן, מאותו מקום יכול לחול תפיסה שנקראת שנה. ברור, הרי היא היתה שניה, היא מחילה התפיסה שנקראת "שני", והיא מחילה את התפיסה שנקראת "שנה". שנה, שינה, שני - הכל שורש אחד

מכח כך מגיע כל הגזירה של "ישנו עם מפוזר ומפורד בין העמים". לפי"ז הדברים ברורים. "ישנו" הוא מדריגה של שנה. "מפוזר ומפורד בין העמים" - שיצא ממדריגת א', למדריגת אלף

התיקון מהו? "לך כנוס את כל היהודים, וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשה ימים, לילה ויום", וכדברי חז"ל כידוע, היה בפסח. אז על מה היה הצום? הצום היה לצאת מ"שנה" ל"יום". לכן "צומו עלי שלשה ימים לילה ויום", להחזיר את התפיסה של ששת ימי הבראשית שנאמר בה "ויהי ערב ויהי בוקר יום" - על זה יצומו שלשה הימים. זה עקירה מהתפיסה שנקראת שנה לתפיסה שנקראת יום

הוי אומר פשוט, אם המן טוען "ישנו מן המצוות", אז מה עושה מרדכי? מה תרופתו של מרדכי? אין הכי נמי, יש כח בשב ואל תעשה בחכמים לעקור, אבל זה הפתרון?? אלא שביאור הדבר, שחוזרים ממערכת שנקראת שנה, למערכת שנקראת יום

א"כ, הגדרת הדבר הוא, שהמציאות של כח של פורים שמתגלה כמערכת של שמחה, בעצם היא יוצאת ממערכת שנקראת שנה, ממערכת שנקראת שנה, ממערכת שנקראת שנה, וחוזרת לאדר, לא' דר. זה פנימיות מערכת ההפוכה שחלה בימי הפורים בכללות, ומראש חודש אדר בפרטות. עומק השמחה שחלה בימים האלה, שיש יציאה מה"שנה", מתפיסת "שינה", לעצם התפיסה שנקראת "אלף". על הקב"ה כביכול נאמר, "הנה לא ינום ולא ישן, שומר ישראל", כלומר עד כמה שהא' דר שם, אז אין שמה שינה

ישנו מהמצוות" בא המן וטוען, אבל באמת אין כזה דבר. רק שאם הם ישנים, אז גילוי של הקב"ה נעלם, כביכול. אבל" כשמתגלה מהלך של יציאה מהתפיסה זו שנקראת שנה, וחזרה להתפיסה שנקראת יום, המערכת הזו שיוצאת ממערכת של שנה לתפיסה שנקראת יום, היא מכריחה בעצם תפיסה שאין בה מערכת שנקראת שנה

להבין ברור, מה ההבדל בין שנה ליום? השנה בנויה במערכת שיסודה הוא, "לא איברי לילה אלא לשינה" (ערובין סה.) ואילו היום, "יוצא האדם לפעלו ולעבודתו עד ערב" (תהלים קד:כג), אבל כשנברא העולם בששת ימי בראשית, "ויהי ערב ויהי בוקר" - מה קדם למה? ערב. אז תחילת הבריאה מתי היא היתה, מהערב או מהבוקר? חייב להיות בערב, כי אם לא נברא הערב אז לא היה ערב, אז איפה היה תחילת הפעולה? בערב

במערכת שבה אנחנו נמצאים עכשיו, שהיא מערכת שנקראת שנה מלשון שינה, מתי הוא זמן הפעולה? ביום. ובלילה חל מציאות שנקראת שינה. במערכת שנקראת יום, שם הדברים הפוך. "לעת ערב יהי אור" (זכריה יד), מה שנאמר על העתיד "לבוא, שם זה חוזר ומתגלה מערכת שנקראת יום, "ויהי ערב ויהי בוקר, **יום אחד**

היום אנחנו מגדירים את דבר איך? ביום ובלילה. מה נקודת החילוק? הרי בלשון הפסוק נאמר "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", מדוע אנחנו מגדירים הערב כמציאות של לילה, ואחר כך את היום אנחנו מגדירים כמציאות של יום? הרי כתוב "ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך, ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה" (בראשית א: ד-ה), אבל אחר מכן מה נאמר - "ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד". הרי יש לכאורה סתירה בהפסוק מיניה וביה

כאן בעצם מונח שורש הבחירה. הבחירה הוא אם השם "יום" יחול גם על היום וגם על הלילה, או שהשם "יום" יחול רק על הלילה

יש כאן שתי מערכות. מחד נאמר "ויקרא אלוקים לאור יום, ולחושך קרא לילה", אז זה מצד כך מה נקרא יום? רק היום. ומה זה "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", מה נאמר שם? מה הוא יום? "ויקרא אלוקים לאור יום ולחושך קרא לילה", אז מהו הקדים למה? את היום ללילה. זה מפורש בקרא. "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" - ביום אחד, הלילה קדים ליום

כשמתגלה לנו מהלך בפורים, שנאמר "חייב אדם לקרות מגילה בלילה ולשנותה ביום", בעומק נקודת הגילוי הוא שזה חוזר ל"ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", ולא באופן של "ויקרא אלוקים לאור יום ולחושך קרא לילה". זה עומק ההבדל בין שנה ליום. התפיסה שלנו היום ביום, היא גם בתפיסה שנקראת שנה. אבל התפיסה האמיתית, שחלוקה יום משנה, "יום" הוא תפיסה לעצמו, שגם הלילה היא חלק ממערכת שנקראת יום

פורים - גילוי היום-אור בתוך הלילה-חושך

כשנאמר "ויהי ערב ויהי בוקר", האם בלילה היה אור או לא היה אור

איתא בגמ', "ליהודים היתה אורה - אורה זו תורה" (מגילה טז:), מה עומק אותו "אורה" שהיה תורה? כפשוטו, זהו משום שהיה קבלת התורה אז, וכמו שאומרים חז"ל, "הדר קיבלוה בימי אחשוורוש" (שבת פח.). אבל מהו העומק בזה, שהוא נוגע לענינו? מה העומק ב"ליהודים היתה אורה"? שחוזר ונתגלה האור שנאמר בו "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד". איזה אור התגלה בפורים? לא רק האור שחלה במהלך של שנה, אלא מתגלה בפורים האור של "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" - יציאה ממערכת שנקראת שנה למערכת שנקראת יום. מצד כך, יש כאן גילוי של אור חדש

בשעה שחוטא אדם הראשון, והבריאה עוברת מהמערכת שנקראת יום למערכת שנקראת שנה, מצד כך האור שייך ליום, ובלילה אין אור. אסתר נקראת "אסתארה", כמו שאומרים חז"ל, מלשון לבנה. מהי מגלה בעומק? את ה"ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד". היא מגלה את הגילוי שהלילה הוא תחילת היום. איך הוא תחילת היום? כי כולו הארה. זה נקרא "ליהודים היתה אורה" ושמחה, ועל זה נאמר "ימי משתה ושמחה

מה זה "אורה", מאיפה השמחה בא? מה "אורה", מאיזה אורה? שהלילה שקודמת ליום נקרא גם יום. כי היתה יציאה ממערכת שנקראת שנה, למערכת שנקראת יום

מה שנאמר "לא איברי לילה אלא לשינה, לא איברי סהירא אלא לגירסא" - אסתר נקראת "סיהרא" מצד גירסא, ומצד כך, "הלילה לא נברא לשינה". ממתי נברא הלילה לשינה? רק מאז שנאמר "ויפל ה' אלוקים תרדמה על האדם וישן" (בראשית א: כב:כא). לפני כן, לא נברא הלילה לשינה, אלא הלילה היה במערכת של "ויהי ערב ויהי בוקר

פורים - שלימות התיקון של השנה

כשאנחנו מדברים מצד כך, ברור עכשיו מאד, מהו העומק של השמחה

שורש העצבות, כמו שנתבאר בהתחלה, הוא מיסוד העפר. ושורש השמחה מיסוד האש. הערב שקודם לבוקר - הערב בא

מאיזה יסוד? מהעפר, היסוד המחשיך. בבוקר יש "יהי אור", השמש זורחת ומאירה. זהו יסוד האש, שהיא יסוד המאיר

מצד כך, אז מה המצב הפשוט? העצבות קודמת לשמחה. במערכת שנקראת שנה, הלילה קודם ליום וחושך קודם לאור, אז מה קודם למה באופן טבעי? העצבות קודמת לשמחה. זה מערכת פשוטה שלאחר החטא שנקראת שנה. אז אי אפשר שם לגלות נקודה של שמחה. איך השמחה שמה מתגלה? רק במועדים, שהם זכר ליציאת מצרים. אז גם בלילה מתגלה אור. אבל התפיסה עדיין היא מערכת שנקראת שנה, שהלילה קודם ליום, החושך קודם לאור, ויש את ה"עפר אתה ואל עפר".

בתפיסה שנקראת ימי הפורים, חוזר התפיסה של "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", אז בלילה מתגלה שגם יש אור. אם יש אור, יש הסתלקות של עצבות, "ליהודים היתה אורה ושמחה". מאיפה השמחה בא? ליהודים היתה אורה - מאיזה "אורה"? מ"ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", שאז גם הלילה נקרא היום

לסיכום

הסברנו שיש מערכת של מקום, מערכת של זמן, ומערכת של נפש

במערכת של מקום, תיקון יסוד העפר מתגלה במקום שממנו הושתת העולם, "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם", שמה יש דין של שמחה מיוחדת. יש דין "ושמחת בחגיך" בכלל, ויש דין "ושמחתם לפני ה' אלוקיכם", שזה דין נוסף בענין השמחה בדיני המקום. ויש שמחה שחלה במערכת של נפש, שהיא שייכת לשאר המועדים, "ושמחת בחגיך". אבל הזמן נשאר במערכת שנקראת שנה

פורים - יציאה מתפיסת השנה

כל שמחה בעומק מגלה מערכת של סילוק שינה. איפה רואים זה

בליל פסח, נאמר לכתחילה דין שצריך לספר ביציאת מצרים "עד שתחטפנה שינה" (או"ח סי' תפ"א סעיף ב'), כי מצד המדרגה שנקראת שמחה, לא היה צריך להיות שינה. אבל זה לא עיקר גילוי של שמחה, ששינה חוטף אותו. בסוכות נאמר "לא ראינו שינה בעינינו" (סוכה נג.), יש כאן סילוק של שינה, אבל איפה מתגלה בעומק שלימות התיקון של המערכת שנקראת שנה? רק ב"ימי הפורים האלה לא יעברון מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם" - שמה מתגלה בעצם התיקון שהשינה מסתלקת. זה מתגלה שמשחוזר משינה, חוזר המערכת שנקראת יום

עומק החילוק בין שמחת מועדים לשמחת פורים

א"כ, בגילוי שמתגלה בימי הפורים של השמחה, יש כאן נקודה עמוקה מאד, לפי מה שנתבאר

בימי המועדים מתגלה שהתפיסה הפשוטה היא עצבות, והמועדים מביא לידי שמחה. בפורים מתגלה שהתפיסה הפשוטה היא שמחה

זה הבדל עצום ונורא. מערכת המועדים נמצאת עדיין בתוך מהלכי החטא. אז מדוע אני שמח בפסח ובשבועות ובסוכות? יש לי **במה** לשמוח, זה גאולתן של ישראל. כי הנפשות הם אלו ששמחים. מדוע הם שמחים? יש להם **סיבה** לשמחה. אבל בפורים, שמתגלה בה מערכת שנקראת שמחה, מה הסיבה של השמחה? אין סיבה!

הפוסקים אומרים זה לדינא, יש דין של "אין מערבין שמחה בשמחה" (מועד קטן ח:). האם מותר להתחתן בפורים? כן. שם נאמר דין ש"אין מערבין שמחה בשמחה", כי לא נאמר בפורים במה לשמוח. שם אפשר לשמוח בכל דבר. מתי נאמר דין של "אין מערבין שמחה בשמחה?" דוקא במועד, שיש דין לשמוח במועד. "ושמחת בחגיך" - במה אתה שמח? בהחג. אבל בפורים נאמר "ימי משתה ושמחה", אפשר לשמוח מכל דבר, אפשר גם להתחתן, ואין דין של "אין מערבין שמחה בשמחה". עושים את זאת לדינא למעשה

מה העומק בזה? העומק של מה שנתבאר עכשיו, שיש כאן שתי תפיסות הפוכות לגמרי במערכת שמחת המועדים למערכת השמחה בפורים. מערכת שמחת המועדים מגלה שהסיבה הפשוטה היא עצבות, והתיקון הוא לשמוח. במה לשמוח? בגאולת מצרים, וכו' וכו' וכו'... אפשר להוסיף עוד הרבה דברים למה. אבל התפיסה במועדים בעצם היא "הוציאנו מאפילה לאורה" (ירושלמי ברכות ד:א). לעומת זאת, בפורים נאמר "אכתי עבדי אחשוורוש אנן" (מגילה יד.), אז למה אנחנו שמחים? זה מתגלה תפיסה שהסיבה פשוטה היא שאדרבה, צריך סיבה להיות עצוב! בפורים יש גילוי של שמחה, שאנחנו שמחים **כי**

שמחת הנפש בפורים - גילוי שמחה בעצם ההיות

כשמבינים את הדברים האלה בנפש האדם, וכשהדברים נקלטים בעומק נפשו ומאירים לו מעט, שם האדם שממשיך אותו הארה לימי השנה, והוא חי באופן לגמרי שונה

משנכנס אדר מרבים בשמחה - איזה ריבוי של שמחה מדובר כאן, לפי מה שנתבאר השתא? אין כוונת הדבר להרבות בעוד קצת שמחה, עוד קצת שמחה, וכו'. ודאי שיש דינים מה עושים, כמו שהאריכו בחז"ל בפוסקים. אבל בעומק, מה כוונת הדבר? ריבוי של שמחה?

כל השנה כולה הייתי שמח, כי נאמר "עבדו את ה' בשמחה", "שמחו צדיקים בה'", כי כי...יש הרבה סיבות למה. כשנאמר משנכנס אדר מרבים בשמחה, איזה ריבוי של שמחה אני מרבה? אני מוסיף סוג חדש של שמחה: **אני שמח כי אני שמח**. זה הריבוי של השמחה

מצד כך זה ברור שזה יתחיל בראשית החודש, וזה גם ברור מה הריבוי שמתגלה באותו מהלך. זולת כניסת אדר, אני שמח כי יש לי סיבה למה לשמוח, ומשנכנס אדר, אני מרבה בשמחה, כי השמחה לעצמה! **זה עצם טבע הנשמה** אם אין הנקודה של חטא! כשהקב"ה ברא את עולמו, כולם נבראו בשמחה. מה שהביא אותם לעצבות, הוא הענין של חטא. בפורים, משנכנס אדר מרבים בשמחה, אז מכח מה אני מרבה בשמחה? אין מכח מה! **עצם ההיות** - זה נקודת השמחה

נקודת שורש הדברים היא ברורה מאד. כשנבוא להעמיד את הדברים בתפיסת נפש, המציאות הוא מאד מבוררת מה מגלה לנו חודש אדר וימי הפורים: **האדם משמח כי הוא משמח**

בלשון מאד מאד קצרה, במעמקי הנפש יש מערכת של נפש האומרת סיבה וסובב, סיבה וסובב, וכל הזמן חוזר חלילה - כל דבר צריך סיבה למה, למה, למה. ויש מערכת של נפש שהנפש מגלה **היות**

כשהמערכת מגלה בנפש סיבה וסיבה, אז מגלה בעצם סיבה למה לשמוח. כשמגלה היות, למה היא שמחה? **כי היא שמחה. אין סיבה למה, כי זה עצם המציאות**

שמחו צדיקים בה'", בעומק זה לא היא שמחה כי מתקרבים לה', ו, ו, ו...כי כאשר מתגלה להם **אור ההויה**, שזהו **אורו** "יתברך שמו, זוהי סיבה הפוכה. אבל לא מצד סיבה, אלא זה מחמת עצם ההיות, **זה עצם ההיות!** "עוז וחדוה במקומו" - בעומק זה לא רק מהגדרה של מקומו, זה הגדרה של עצם ההיות, שהוא כולו בשמחה

יזכנו הבורא בעזרת ה' לשמוח, ושגם לא יהיה לנו סיבות למה לשמוח

- [\[דע את שמחתך 1\]](#)
- [\[פורים - שמחה 2\]](#)

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur-003-עולםשנהנפש>

Links

- [1] <http://bilvavi.net/daes.simcha>
[2] <http://bilvavi.net/purim.simcha>